

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Sžo/53/2014
Identifikačné číslo spisu:	1013201675
Dátum vydania rozhodnutia:	17.12.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1013201675.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa: Mag. D. A., bytom H. XX, R., proti odporcovi: Hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislava, so sídlom Primaciálne námestie 1, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. MsP-194-9/2013-VOO zo dňa 25. júna 2013, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 11Sp/2/2013-30 zo dňa 18. februára 2014, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 11Sp/2/2013-30 zo dňa 18. februára 2014 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom krajský súd podľa § 250q ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) potvrdil rozhodnutie odporcu č. MsP-194-9/2013-VOO zo dňa 25.06.2013, ktorým tento navrhovateľa uznal vinným z priestupku podľa § 7 ods. 2 písm. b/ zákona č. 282/2002 Z. z., ktorým sa upravujú niektoré podmienky držania psov (ďalej len „zákon č. 282/2002 Z. z.“), pretože mimo chovného priestoru nezabránil, aby ním vedený pes ohrozoval a zaútočil na človeka a iného psa. Výslovil, že navrhovateľ sa priestupku dopustil tým, že dňa 31.12.2012 asi o 14.00 hod. v Bratislave na Vretenovej ulici nezabránil, či už povelom, pokynom, posunkom, vôdzkou alebo náhubkom, aby ním vedený pes bez vôdzky a bez náhubku, rasy hovawart, prihlásený do evidencie Mestskej časti Bratislava - Karlova Ves pod číslom evidenčnej známky 2708, ktorého držiteľkou je jeho sestra Ing. L. V., bytom H. XX, R., vbehol cez narušené betónové oplotenie do areálu Zoologickej záhrady Bratislava (ďalej len „ZOO“), do ktorého je vstup so psom zakázaný a tam začal najskôr naháňať stádo danielov a srniek, ktoré sú majetkom ZOO Bratislava, so sídlom Mlynská dolina 1, Bratislava a neskôr zaútočil na služobného psa Mestskej polície Bratislava, rasy nemecký ovčiak, evidenčného čísla 091, menom Rocky, vedeného na vôdzke jeho psovodom, zástupcom veliteľa Stanice jazdeckej polície a kynológie

W. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. XX, R. a potom zaútočil aj na W. T., ktorých súčasne dlhšiu dobu ohrozoval. Ďalej vyslovil, že W. T. pri obrane pred útočiacim hovawartom utrpel zranenie zlomením dvoch nechťov na prstoch pravej ruky, keď ho chytil pod krk, odtiahol ho od služobného psa, ktorému dal pokyn na ukončenie činnosti. Keď sa hovawart snažil vymaniť zo zovretia rúk W. T. a pohrýzť ho, stále ho dlhší čas ohrozoval, až do príchodu navrhovateľa. Rovnako tak konštatoval, že ZOO Bratislava pritom dohodou uzavretou s Mestskou políciou Bratislava dňa 28.02.1995 v znení neskorších dodatkov, o dočasnom bezplatnom užívaní časti nehnuteľnosti prenecháva predmet dohody Mestskej polícii Bratislava na účel zriadenia pracoviska oddielu kynológie Mestskej polície Bratislava zabezpečujúceho chov a výcvik služobných psov. Nehnuteľnosť nachádzajúca sa v areáli ZOO je vo vlastníctve odporcu a Mestská polícia Bratislava sa podľa zmluvy zaviazala poskytovať ZOO v spoločne dohodnutom rozsahu, aj strážnu službu na ochranu areálu ZOO. Odporca napadnutým rozhodnutím taktiež podľa § 87 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch (ďalej len „zákon č. 372/1990 Zb.“) s poukazom na § 7 ods. 2 písm. b/ a ods. 3 zákona č. 282/2002 Z. z. za priestupok navrhovateľovi uložil pokutu vo výške 100 €. Následne vyslovil, že správny orgán podľa § 70 zákona č. 372/1990 Zb. vo veci náhrady škody nekonal, pretože ani jeden z účastníkov si náhradu škody neuplatnil. Zároveň uviedol, že právnym dôsledkom nezaplatenia uloženej pokuty je jej vymáhanie prostredníctvom súdneho exekútora.

Krajský súd konštatoval, že správny orgán vykonal dokazovanie v predmetnej veci v súlade s právnymi predpismi a zo spisového materiálu, ktorý bol súdu zaslaný zistil, že navrhovateľ sa dopustil priestupku podľa § 7 ods. 2 písm. b/ zákona č. 282/2002 Z. z., nakoľko mimo chovného priestoru nezabránil, aby ním vedený pes bez vôdzky a náhubku vbehol z Vretenovej ulice cez poškodené oplotenie do areálu ZOO v Bratislave, v ktorej ohrozoval stádo srniek a danielov a následne ohrozoval služobného psa vedeného na vôdzke, ako i pána W. T., ktorému spôsobil zdravotnú ujmu pri odvracaní útoku psa navrhovateľa. Vo vzťahu k námietkam vzneseným navrhovateľom uviedol, že tento svoje tvrdenia o nedostatočne zistenom skutkovom stave správnym orgánom nepreukázal.

O trovách konania rozhodol súd prvého stupňa tak, že navrhovateľovi ich náhradu nepriznal, nakoľko tento si trovy konania neuplatnil.

Zároveň rozhodol o povinnosti navrhovateľa zaplatiť súdny poplatok vo výške 35 € z dôvodu jeho neúspechu v predmetnom konaní.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom žiadal, aby odvolací súd rozhodnutie prvostupňového súdu v zmysle § 221 ods. 1 písm. h/ OSP zrušil. Zároveň žiadal priznať náhradu trov konania spojených s vypracovaním predloženého znaleckého posudku. V podanom odvolaní v zmysle § 205 ods. 2 písm. a/, d/ a e/ OSP namietal, že súd prvého stupňa nedostatočne zistil skutkový stav, dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a taktiež, že doteraz zistený skutkový stav neobstoí, pričom k odvolaniu priložil znalecký posudok, ktorý mal podľa navrhovateľa spochybniť výpoveď W. T.. Uviedol, že odvolanie podáva najmä z dôvodu absencie zisťovania skutkového stavu prvostupňovým súdom, ktorý sa vo svojom rozsudku vôbec nezaoberala dokazovaním a dokumentovaním skutkového stavu, potrebného pre správne posúdenie zavinenia predmetného priestupku. Súdu prvého stupňa vyčítal, že vo svojom rozhodnutí len konštatuje, že dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľa nie je dôvodný, a že skutkový a právny stav zistil na základe administratívneho spisu. Zdôraznil, že v napadnutom rozsudku sa vôbec neuvádza, ktoré dôkazy ním boli vyhodnotené ako relevantné, a prečo má za to, že dokazovanie správneho orgánu bolo dostatočné. Ďalej uviedol, že z administratívneho spisu vyplýva, že jediným dôkazom o vine navrhovateľa z predmetného priestupku je výpoveď W. T., ktorá však podľa navrhovateľa nie je ničím podložená, ani inak preukázateľná a je v príkrom rozpore s jeho výpoveďou podanou správnemu orgánu. Preto namietal, že rozhodnutie vydané len na základe tvrdenia W. T. proti tvrdeniu navrhovateľa je nepreskúmateľné a nevychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu. Mal za to, že prvostupňový súd mal v konaní ustanoviť znalca z oblasti kynológie podľa § 127 ods. 1 OSP. S ohľadom na uvedené nechal navrhovateľ vypracovať znalecký posudok súdnej znalkyni MVDr. C. W. z odboru veterinárstvo, odvetvie kynológia, z ktorého vyplýva, že situácia ako ju opisuje W. T. je skreslená a nemohla sa tak reálne udiť. Následne dal do pozornosti, že zo záverov znaleckého posudku vyplýva, že prvostupňový

súd v zmysle § 205 ods. 2 písm. a/ OSP v spojení s § 221 ods. 1 písm. h/ OSP vec nesprávne právne posúdil tým, že nedostatočne zistil skutkový stav. Taktiež mal za to, že podľa § 205 ods. 2 písm. d/ OSP dospel na základe ním vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, ako aj, že v zmysle § 205 ods. 2 písm. e/ OSP doteraz zistený skutkový stav neobstoí a v spojení s § 205a ods. 1 písm. b/ OSP tento znalecký posudok podľa navrhovateľa preukazuje, že v konaní došlo k vadám, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, keďže podkladom pre rozhodnutie bola výlučne výpoveď navrhovateľa priestupkového konania W. T.. Zdôraznil, že znalecký posudok potvrdzuje, že W. T. vo svojej výpovedi uvádza nepravdivé skutočnosti, naplňajúce skutkové podstatu priestupkov proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. c/ a d/ zákona č. 372/1990 Z. z.

Odporca v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť a odvolanie navrhovateľa v plnom rozsahu zamietnuť. Uviedol, že navrhovateľ býva na jednej strane Vretenovej ulice, pričom na druhej strane cesty sa nachádza 190 cm vysoké opltenie ZOO, a teda o zákaze vstupu do areálu navrhovateľ mohol a mal vedieť. Poukázal na § 4 ods. 3 zákona č. 282/2002 Z. z., v zmysle ktorého za psa zodpovedá vždy držiteľ psa alebo osoba, ktorá psa vedie alebo nad psom vykonáva dohľad. Mal za to, že navrhovateľ porušil § 3 ods. 3 všeobecne záväzného nariadenia hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy č. 6/2003, keď na Vretenovej ulici viedol psa rasy hovawart bez vôdzky a bez náhubku, nakoľko podľa uvedeného možno psa vodiť na verejné priestranstvo a na miesta, kde je voľný pohyb psov zakázaný len na vôdzke, uviazanej na obojku alebo na prsnom postroji. Zdôraznil, že celý areál ZOO Bratislava, v nadväznosti na účel a predmet činnosti organizácie, nie je voľne prístupný obyvateľom Bratislavy, je mestským majetkom a nie je vyhradená žiadna, ani neexpozičná časť areálu pre obyvateľov na účely venčenia psov. Z veterinárnych a bezpečnostných dôvodov nie je povolený vstup zvierat chovaných mimo ZOO Bratislava do areálu organizácie. Riaditeľka ZOO dňa 06.06.2014 odporcovi predložila kópiu objednávky č. 417/2012 zo dňa 06.12.2012 na opravu havarijného stavu opltenia areálu ZOO s termínom vykonania prác v 50-tom týždni roku 2012, teda pred samotnou prejednávanou udalosťou, ku ktorej došlo dňa 31.12.2012. Práce na poškodenom opltení boli vykonané práve na Vretenovej ulici. Ku znaleckému posudku, predloženému navrhovateľom uviedol, že pri posudzovaní otázok navrhovateľa a nadväzujúcich odpovedí znalkyne, tieto treba vnímať ako obsahové obohatenie spisového materiálu, avšak bez zásadného vyjadrenia k prejednávanej veci.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 v spojení s § 250ja OSP preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

Podľa § 246c veta prvá OSP pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti sa použijú primerane ustanovenia prevej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 157 ods. 2 OSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôvodov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení riadil, prečo nevykonával ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Citované zákonné ustanovenie je potrebné z hľadiska práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky vykladať a uplatňovať tak, že rozhodnutie súdu musí obsahovať dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené.

Posudzujúc obsah odôvodnenia napadnutého rozsudku, odvolací súd dospel k záveru, že argumentácia navrhovateľa v odvolaní, týkajúca sa nepreskúmateľnosti prvostupňového rozsudku z dôvodu jeho

nedostatočného odôvodnenia, je v plnom rozsahu opodstatnená. Krajský súd totiž odôvodnenie výroku napadnutého rozsudku založil iba na opise skutkového stavu a citovaní jednotlivých zákonných ustanovení - paragrafových znení - na vec sa vzťahujúcich právnych predpisov, pričom absentuje vlastné právne odôvodnenie záverov v napadnutom rozsudku, čím postihol napadnutý rozsudok deficitom nepreskúmateľnosti odvolacím súdom.

Na tomto mieste považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že povinnosť súdu vyrovnať sa s argumentmi účastníkov súdneho konania je jednou z najdôležitejších súčastí základného práva na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je teda aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Rozhodnutie súdu musí však obsahovať odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (k tomu pozri bližšie rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. IV. ÚS 115/03 a sp. zn. III. ÚS 60/04 - www.concourt.sk). Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý v tejto súvislosti najmä uvádza: „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamena, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad". (napr. *Georgiadis v. Grécko* z 29.05.1997, Recueil III/1997). Európsky súd pre ľudské práva ale zároveň tiež pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (porovnaj napr. rozsudok vo veci *Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani c. Španielsko*, oba z 09.12.1994, Annuaire, série A č. 303 A a č. 303 B). Aj podľa judikatúry ústavného súdu odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo na spravodlivé súdne konanie (k tomu pozri bližšie rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. III. ÚS 209/04, sp. zn. IV. ÚS 112/05, sp. zn. I. ÚS 380/08, sp. zn. III. ÚS 172/2010 a sp. zn. II. ÚS 537/2010 - www.concourt.sk).

Napadnutý rozsudok postráda dostatočne argumentačne zrozumiteľný výklad právneho posúdenia skutkového stavu podľa príslušných zákonných ustanovení.

Odvolací súd zdôrazňuje, že súd nemôže argumentáciu účastníka iba odmietnuť ako nesprávnu, ale jeho povinnosťou je tiež uviesť v čom jej nesprávnosť spočíva. Argumenty súdu musia byť jasné, zrozumiteľné a dostatočne konkrétne. Konštatovanie súdu, že argumenty účastníka sú nesprávne alebo irelevantné, bez toho, aby súd uviedol, prečo ich považuje za nesprávne alebo irelevantné, možno považovať za arbitrárne.

Za stavu, že súd prvého stupňa sa s argumentmi navrhovateľa dostatočne nezaoberal, odvolaciemu súdu nezostávalo nič iné ako skonštatovať, že odôvodnenie napadnutého rozsudku nezodpovedá požiadavke vyplývajúcej z ustanovenia § 157 ods. 2 OSP, v zmysle ktorej je povinnosťou súdov uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založili. Súčasťou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu je totiž nepochybne požiadavka, aby sa príslušný všeobecný súd v konaní právne korektným spôsobom a zrozumiteľne vyrovnal nielen so skutkovými okolnosťami prípadu, ale aj s vlastnými právnymi závermi, ktoré ho viedli ku konkrétnemu rozhodnutiu.

Podľa § 221 ods. 1 písm. f/ OSP súd rozhodnutie zruší, len ak sa účastníkovi konania postupom súdu

odňala možnosť konať pred súdom.

Pod odňatím možnosti konať pred súdom možno vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorým účastníkovi konania znemožnil realizáciu tých procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva, pričom možnosť konať pred súdom prvého stupňa, je účastníkovi odňatá vždy, ak jeho rozhodnutie neposkytuje účastníkovi konania dostatočné argumenty preukazujúce zákonnosť jeho rozhodnutia alebo postupu.

U nepreskúmateľného rozhodnutia nemožno hodnotiť správnosť relevantných právnych otázok ani vady správneho konania, pretože bolo nutné takéto rozhodnutie zrušiť a otvoriť tým krajskému súdu procesný priestor pre vydanie rozhodnutia nového, ktoré nebude postihnuté zmieneným deficitom.

Výrokom o trovách konania krajský súd vyslovil, že navrhovateľovi ich náhradu nepriznáva. O poplatkovej povinnosti rozhodol tak, že navrhovateľovi uložil uhradiť súdny poplatok v sume 35 €. Odvolací súd konštatuje, že odôvodnenie je aj v tejto časti rozhodnutia absolútne nepreskúmateľné a nejasné, keď krajský súd len uviedol, že „Výrok o trovách konania súd oprel o skutočnosť, že navrhovateľ si trovy konania neuplatnil a preto súd rozhodol, že navrhovateľovi trovy konania nepriznáva. Vzhľadom na neúspešnosť navrhovateľa v predmetnom konaní súd zaviazal navrhovateľa, aby uhradil na účet tunajšieho súdu súdny poplatok v sume 35 € a to do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia." Takéto odôvodnenie nemožno považovať za presvedčivé a vydané v súlade s § 157 ods. 2 OSP.

Na odôvodnenie výroku o trovách konania, ako aj výroku o poplatkovej povinnosti sa vzťahujú rovnaké požiadavky ako na odôvodnenie výroku vo veci, čo sa týka ich jasnosti, jednoznačnosti a zrozumiteľnosti tak, aby účastníkovi z nich bolo zrejmé, prečo mu bola uložená povinnosť náhrady trov konania a poplatková povinnosť, a súčasne ako súd dospel k výslednej sume náhrady trov konania a súdneho poplatku, vrátane údajov, na základe ktorých právnych predpisov. Rozsudok krajského súdu ani v tejto časti túto požiadavku nespĺňa.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, s poukazom na vyššie uvedené, zrušil z procesných dôvodov podľa § 221 ods. 1 písm. f/ OSP v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej OSP napadnutý rozsudok a vec podľa § 221 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej OSP vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie bez toho, aby sa zaoberal meritom veci.

V ďalšom konaní prvostupňový súd prejedná vec v medziach podaného návrhu, dôsledne sa vysporiada so všetkými námietkami účastníkov, vrátane odvolacích námietok navrhovateľa, znova o nej rozhodne a svoje rozhodnutie aj riadne a presvedčivo odôvodní.

Súčasne súd prvého stupňa v novom rozhodnutí opätovne rozhodne o náhrade trov konania vrátane trov odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej OSP).

Podľa § 250ja ods. 4 OSP súd prvého stupňa aj správny orgán sú viazané právnym názorom odvolacieho súdu, ak bolo rozhodnutie zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky jednohlasne (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.